

מכתבים

הכל מצוי בתנ"ך

בקשר להענשת כלה שלא בבתולה בתימן (העולם הזה 31.1 ואילך). הרי פטנט האדמת-הפנים בציבור, אינו דבר חדש. כבר כתבו על זה בתנ"ך. מה הגילוי הגדול שצבע אדם הוא צבע החטא והחוטאים? הלא כבר כתבו אצלנו כישעיהו, פרק א': "אם יהיו חטאיכם כשנים, כשלג ילבינו; אם יאדימו כתולע, כצמר יהיו!"

אפרים וייס, רמת-גן

סיטואציה נלעגת

מה השייכות לעבר הצבאי של חבר-כנסת לכהונתו הפוליטית?

שרון וידידה (לאה רבין) ניחוחות הארץ על מגש

הפוליטיקה הישראלית מומנת לנו ארועים מוזרים. ח"כ רן כהן מר"ק, המתיימר להיות איש-שמאל ונציג מחנה-השלום, חיטט בעברו הצבאי של עמיתו ח"כ דוד מגן מהליכוד ומצא, לדבריו, כי ב-1970 "גילה מגן שחדנות תחת אש" בתעלת-סיואץ. אילכך פסל רן כהן את דויד מגן מלכה בועדת-חיך-ויבטיחון.

לעומתו מכחיש מגן את כל הסיפור, וטוען כי באותו אירוע כתעלה "נהגתי כגבורה".

כמה נלעגת היא הסיטואציה, שבה מנסים שני חכמים, לכאורה משני צידי המיתרס, להתפאר בהיותם לוחמים שאינם מפחדים תחת אש?

אם יש סיבה לפסול את דויד מגן לכהונה פוליטית, היא נעוצה אך ורק בעמדותיו הפוליטיות, ועברו הצבאי כלל אינו שייך לעניין.

אם נקבל את הקריטריון של רן כהן, אזי רפאל איתן ואריאל שרון, אשר המיטו עלינו אסון נורא, וכל ראויים לכל תפקיד בתחום הביטחון, וכל כשלוניותיהם ילבינו כשלג. לעומת זאת, יש לפסול את רן כהן מלהופיע כמתריס ומתריע נגד שרון, משום שרן כהן יצא למילחמה בלבנון ונתן לה את הלגיטימציה השמאלית, דווקא בימים שבהם היה מחסור חמור במתנגדים למילחמה.

גדעון ספירו, ירושלים

שביתת-נשיקה

בגיליון העולם הזה השופיע השבוע לפני 25 שנה נערך מיטאלי-בזק על הנושא של מכות כאמצעי חינוכי. תשובת אחד הנשאלים, רבי-סרן משה הדר, תסריטאי ועורך ביטאון חיל-האוויר:

אוי, כילד, לא היכו. כי תמיד הייתי משיג, לפני המכות, שביתת-נשיקה. עכשיו יש לי בן ובת, שקשה להכות אותם, כי תמיד, לפני המכות, הם מסמיקים להכות על חטא ובכלל, לדעתי, מותר להכות רק את הילד של השכן!

(המשך מעמוד 3)

אבלבאום. שהוא לא רק ראש-הלישכה של שמעון פרס, אלא גם ראש המכון הישראלי לקולנוע, מאיית את שמו בשני אלפים - אבלבאום. וזאת, לדעת העולם הזה, גם האיות הנכון לכל הבאומים למיניהם - מבאום עד מנדלבאום, כי מקור השם בגרמנית (באום-עץ) והאיות החליפי, בוים, אינו אלא יידישיזציה של המילה הגרמנית המקורית.

טוב על הושמה

הקוראת אלון רוצה את שרה'לה שרון.

אני מאוד נהנית מתוכנית השירה בציבור עם

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, תל. 03-232262/3/4. תא-דואר 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שנון ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמו מערכת: ציון צפריה, ענת סרגוסטי וציפי מוגשה ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרוני ♦ המזל: העולם הזה בעיני ♦ הדפסה: הרפוס החדש בע"מ, ת"א ♦ הפצה: גר" בע"מ

בתרועות-שימחה את נסיגת צה"ל מלבנון, אולי כדאי להזכיר עובדה נשכחת: העולם הזה היה העיתון היחיד בארץ שהתנגד לפלישה זו מלבנתחלה.

עמדתנו האיתנה נגד הפלישה, בימים שבהם היה אריאל שרון גיבור לאומי וגלי ההתלהבות המילחמתית הציפו את הארץ ממטולה עד אילת, הביאה עלינו או את שיגאת הרבים. אותם הרבים מקללים עתה את הפלישה, את תוצאותיה ואת שרון.

קשה לדרוש מהם לשבח את העולם הזה על עמדתו האמיצה אז. אין אדם אוהב לשמוע "אמרת לך". יתכן שרבים שונאים עתה את העולם הזה עוד יותר, מפני שצדק.

בכל זאת כדאי להזכיר שהעולם הזה שפידסם את תוכנית המילחמה שמונה חודשים לפני שפרצה, מתח עליה ביקורת עניינית נוקבת במשך כל החודשים שקדמו לה. כאשר בא עכשיו יצחק רבין ואומר "לא ידענו" מה התרחש בלבנון (ראה הנדון), אפשר לטעון נגדו שהעולם הזה ידע, וכי קוראי העולם הזה קיבלו גם אז מידע מלא ומדוייק על המתרחש באותה ארץ מקוללת. לא שאבנו את הידיעות שלנו מן התיקים הסודיים של המוסד והשב"כ, שעמדו לרשות מעצבי המדיניות הישראלית. אבל היו לנו מקורות טובים משלנו. הם כללו, בין השאר, מקורות לבנוניים (סוניים ומארוניים), מקורות של אש"ף ומקורות בינלאומיים.

מי שיעלעל כיום בדיווחים אלה של העולם הזה, בהודשים שקרמו למילחמה וגם בראשית המילחמה, כדי לרענן את זיכרונו, יתמה להיווכח באיזה דיוק ניתחנו אז את המציאות הלבנונית.

אמרנו אז כי הפלאגנות המחוללות אינן אלא הכוחות של עורכייטבחה, שלא יעמדו בשום לחימה אמיתית. אמרנו שכוחות אש"ף הם הגורם היציב היחיד בררס-לבנון, ושעל כן כדאי לשמור על שביתת-הנשק עימם. אמרנו כי היסר הכוחות בלבנון שונים לחלוטין מן התמונה המצטיירת בצמרת ישראל, גם הדיווח הרציני הראשון של כוחם העולה של השיעים התפרסם מעל עמודי העולם הזה.

חקירה

בלי סוף

העיתון "הארץ" הזכיר השבוע לקוראיו כי עברו 250 ימים מאז שהתמנתה הוועדה כראשת פרקליטת-המדינה יונה בלטמן, לחקירת רציחתם של שני חוטפי-האוטובוס בקו אשקלון. עובדת הרצח מוכחת עליידי תמונתיה של ענת סרגוסטי, שצילמה את החוטפים בעודם בחיים. קוראי העולם הזה אינם וקוקים לתיוכורת זו, מפני שאנחנו חוזרים ומוכיחים את הפרשה במדור זה כל כמה שבועות, ואנחנו נמשיך בכך עד שתתברר פרשה זו עד תום.

חקירת פרשה זו לא היתה צריכה לארוך יותר מ-48 שעות. כל מי שהיו נוכחים במקום בעת המעשה — וכיניהם הרוצחים הפוטנציאליים — ידועים היטב. כולם נמנים עם צמרת הביטחון — שרביטחון לשעבר משה ארנס, קצין-צה"ל בכירים. אנשי שרות-הביטחון ושוטרים. אין שמץ של הצדקה מעשית למשיכת חקירה זו בלי סוף — והדבר מעלה את החשד שלחוקרים אין חשק לסיימה.

ד"ר אביב תל-אביב

קוים יקרי,

אחד הקוראים, שאני מחשיב מאוד את דעתו, הצליח השבוע להדהים אותי. ברברו על הקטנת מיספר העמודים בעיתון, בעיקבות ההתמוטטות בשוק המודעות, אמר: "סוף-סוף חזר העולם הזה למתכונת האמיתית שלו!" למען האמת, חששתי במיקצת מפני תגובות הקוראים על הקטנת מיספר עמודים בגיליון, אך על פי התגובות הראשונות נראה שהקוראים קיבלו את הצער הזה בהכנה, ואף בחיוב. במשך שנים רבות היה מיספר העמודים בעיתון מצומצם מאוד. הדבר הביא לכירור אכזרי של החומר בגיליון. תמיד היה מצוי הרבה יותר

שער העולם הזה (25.4.84) כמה אפשר לחקור

חומר מכפי שניתן לפרסם. בהתחרות על המקום ניצח החומר שנראה לנו מעניין וחשוב ביותר. בשנים האחרונות, שבהן הביאה הגאות במיספר המודעות (20 עד 30 עמודים בשבוע, ולעיתים אף יותר) להגדלת מיספר העמודים שעמדו לרשות המערכת, היחס לחומר היה ליברלי יותר. יכולנו להרשות לעצמנו להכניס לעיתון חומר שעניין רק חלק מן הקוראים. לוקוסוס זה הופסק עתה. אנחנו מקצרים את הכתבות כדי להכניס את המידע. חזרנו שוב לכללים של בירור מדוייק. איננו רוצים לכלול בגיליון אלא חומר שיעניין את כל ציבור הקוראים, כך שאתה תוכל ותרצה לקרוא את הגליון משער ער שער, מבלי לדלג אף על עמוד אחד. לכך התייחסה הערתו של איתן קורא.

כדי לעמוד במשימה זו בהצלחה, אנחנו צריכים להתייעץ בקוראים. אם יש ברצונך להשיא לנו עצה — מה להשמיט ומה להוסיף, באיזה מדור להמשיך ועל איזה מדור לוותר — שלח לנו מיכתב או גליון. זה יעזור לנו.

"לא ידענו"

מדוע?

בימים אלה, כאשר כל העיתונות מלווה